

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΧΡΗΣΤΑΚΟΣ

Μάκη, πολυφίλτε Μάκη,

Πραγματικά, δεν ξέρω αν, σε τούτες τις δύσκολες στιγμές του χωρισμού, πρέπει να δακρύνω ή να παραμείνω ψυχραιμος. Όπως γράφει ο ποιητής,

*Τέτοιαν ώρα οι νεκροί διψούν και πάνε
στης λησμονιάς την κρυσταλλένια θρύση
μα, δάκρυ το νεράκι θα μαυρίσει,
αν στάξει γι' αυτούς δάκρυ όθ' αγαπάνε.*

Όχι: όσο κι αν ο πόνος μου πιέζει την ψυχή, δεν θα δακρύνω, δεν πρέπει να δακρύνω. Ούτε εμείς που σ' αγαπήσαμε, ούτε οι δικοί σου. Κι έτσι, το νερό, θα παραμείνει διάφανο, κρυστάλλινο. Και αν σκύψεις πάνω του, ασφαλώς, θα διακρίνεις εκεί να καθρεφτίζεται διάπλατη η ζωή σου, μέσα και έξω από το Ιπποκράτειο και το Ασκληπιείο. Εκεί που είδες αναρίθμητες καρδιές να πάλλονται και, τα μάτια του ασθενούς να ικετεύουν με αγωνία τα δικά σου, και να περιμένουν από το βλέμμα σου ενίσχυση και κουράγιο. Εκεί, στο Αιμοδυναμικό Εργαστήριο... Όπου, κάθε καρδιά, περισσότερο ή λιγώτερο πληγωμένη, σου εμπιστευόταν τον πόνο της και ικέτευε για σωτηρία. Και ήσουν εσύ, αγαπημένε μου Μάκη που, σε κάθε καθετήρα, κατάγραφες την ιστορία της προδομένης καρδιάς, μαζί με τη δική σου πολύμοχθη διαγνωστική προσπάθεια.

Και εμείς, παραστάτες και συνεργάτες σου, παρακολουθούσαμε τους επιδέξιους χειρισμούς σου και, εκείνες τις στιγμές, τις κάναμε σύμβολο της κατοπινής μας ζωής και την μορφή σου αποτυπώσαμε, βαθιά στην καρδιά...

Αγαπημένε μου Μάκη,

Η δυσάρεστη είδηση μας πρόλαβε και, εμείς σπεύσαμε να σε προλάβουμε, λίγο πριν μας αφήσεις για πάντα. Μέσα σε τούτο τον Άγιο Σταθμό, το τραίνο της μεγάλης φυγής καταφθάνει. Σε λίγο, θα διαβείς την πόρτα του βαγονιού κι εκείνο, σιγά-σιγά, θα ξεκινήσει. Αλλά, δεν θα ακολουθήσει τις ράγες του ξεγιτεμού, αλλά θα αρχίσει να ανυψώνεται, προς τον Ουρανό. Εκεί ψηλά, που, πάνω απ' των ανέμων τα περάσματα και των αστεριών τις αναλαμπές, ακτινοβολεί άπλετο, αιώνιο φως, ατέλειωτη ανάπαυση. Εκεί, στη μέλλουσα πόλη, όπως γράφει ο Απόστολος Παύλος: «Ουκ έχομεν ὡδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητούμεν». Εκεί, θα συναντήσεις, γονείς, φίλους, συναδέλφους που έχουν ήδη φύγει, γνωστούς... Και, εμείς, ας προσευχηθούμε με δύο στίχους από το Requiem του Mozart:

*«Requiem aeternam dona eis Domine
et lux perpetua luceat eis»
«Χάρισέ τους Κύριε τὴν αἰώνια ἀνάπαυση
κι αἰώνιο φως ας τους φωτίζει»*

Από όλους εμάς, καλό σου ταξίδι... Α! μια στιγμή πριν μας φύγεις, άκουσε τους στίχους του ποιητή:

*Κι αν διψάσεις, μην το πιείς
από τον κάτω κόσμο
το νερό της λησμονιάς
που θα βρεθεί στο δρόμο*

Όχι Μάκη μου: Μην το ζυγώσεις εκείνο το νερό, είναι προαιώνια παγίδα του εχθρού της ζωής, του Θανάτου. Προσπέρασέ το ηρωικά και θυμήσου την αγαπημένη σου Αριέτα που δεν θα σε ξεχάσει ποτέ... Κι όταν ο Ουρανός σου το επιτρέπει, να έρχεσαι συχνά στα όνειρά της, πάντα νέος και ακμαίος και εκεί να ανταλλάσσετε αγάπη και φιλία... Εμείς θα σ' αγαπάμε και θα σε θυμόμαστε παντοτεινά. Ήδη, το τραίνο αναχωρεί... Στο καλό, Μάκη, στο καλό....

Ιωάννης Κάνδυλας

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Σταμάτης – Δημήτρης Χρηστάκος γεννήθηκε τον Ιούλιο του 1941 στο Ναύπλιο. Αποφοίτησε από την Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών το 1965 και αφού υπηρέτησε τη θητεία του στην υπηρεσία υπαίθρου στη γενέτειρα του έλαβε την ειδικότητα της Παθολογίας στον Ευαγγελισμό (1969-1971) και της Καρδιολογίας στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο Αθηνών (1971-1973).

Μετεκπαιδεύτηκε στην αιμοδυναμική και την Ηλεκτροφυσιολογία στο Guy's Hospital του Λονδίνου και ακολούθως υπηρέτησε ως Επιμελητής στην Καρδιολογική Κλινική του Ιπποκρατείου Νοσοκομείου της Αθήνας από το 1977 έως το 1985. Το 1985 εξελέγη διευθυντής στην Καρδιολογική Κλινική του Ασκληπιείου Νοσοκομείου Βούλας όπου υπηρέτησε έως την συνταξιοδότησή του τον Σεπτέμβριο του 2005.

Απεβίωσε στις 23 Οκτωβρίου 2015 στην Αθήνα.